

Sygn. akt II CSK 609/14

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa J. B.
przeciwko Skarbowi Państwa - Naczelnikowi [...] Urzędu Skarbowego
[...] w Ł.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 maja 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 25 marca 2014 r., sygn. akt I ACa 962/13,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa w Warszawie kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które - zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powód we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 25 marca 2014 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Powołanie się na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, wymaga sprecyzowania tych przepisów, oraz wskazania, na czym polegają poważne wątpliwości związane z ich stosowaniem wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości. Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej. Ponadto, ze względu na publiczne cele, jakie ma do spełnienia rozpoznanie przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej, skarżący powinien także wykazać celowość dokonania wykładni przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. np.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12, niepubl.). Nie wystarczające jest zatem powołanie się na treść określonego przepisu, czy też pozostawienie Sądowi Najwyższemu pytania o sposób jego wykładni.

Skarżący podniósł, że wykładni wymagają: art. 417¹ k.c. oraz art. 154 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (jedn. tekst: Dz.U. z 2012 r., poz. 270 ze zm. - dalej: „p.p.s.a.”) w związku z art. 421 k.c. Nie przedstawił jednak żadnej przekonującej argumentacji w tym względzie. W myśl art. 154 § 4 p.p.s.a., osobie, która poniosła szkodę wskutek niewykonania orzeczenia sądu, służy roszczenie o odszkodowanie na zasadach określonych w kodeksie cywilnym. W świetle tej regulacji nie ulega wątpliwości, że art. 154 p.p.s.a. nie zawiera pełnej regulacji przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa i w zakresie nim nieuregulowanym, w tym dotyczącym adekwatnego związku przyczynowego, mają odpowiednie zastosowanie przepisy ogólne dotyczące odpowiedzialności odszkodowawczej. Sąd drugiej instancji przyjął fakt bezprawia Skarbu, lecz uznał - zgodnie ze stanowiskiem Sądu pierwszej instancji - że nie ma związku przyczynowego, o jakim mowa w art. 361 § 1 k.c., pomiędzy bezprawnym zaniechaniem strony pozwanej, a wykazywaną przez powoda szkodą. Konieczność dokonania oceny istnienia adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy szkodą a bezprawnym zarzucanym przez powoda zaniechaniem pozwanego polegającym na niewykonaniu prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego zachodziłaby niezależnie od tego, czy ocena byłaby dokonywana na podstawie samodzielnie stosowanego art. 154 p.p.s.a., czy też z uwzględnieniem przepisu art. 417 lub art. 417¹ k.c. Z tej przyczyny wykładnia przepisów art. 417¹ k.c. i art. 154 p.p.s.a. – w zakresie wskazanym w skardze kasacyjnej - nie miałaby znaczenia dla rozstrzygnięcia o jej zasadności w sytuacji, w której nie podniesiono w skardze zarzutu naruszenia art. 361 § 1 k.c., którego zastosowanie zadecydowało o wyniku rozstrzygnięcia sprawy. Poza tym skarżący w ogóle nie wykazał, z jakich przyczyn miałby mieć w sprawie zastosowanie art. 154 p.p.s.a. skoro przepis ten wszedł w życie z dniem 1 stycznia 2004 r. (art. 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o ustroju sądów administracyjnych oraz ustawę - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi; Dz.U. Nr 153, poz. 1271 ze zm.) natomiast szkoda – według uzasadnienia skargi kasacyjnej - zaistniała w dniu 6 lutego 2002 r. w związku z wyrokiem NSA, który zapadł w dniu 16 stycznia 2001 r. Dodać również należy, że podstawę prawną rozstrzygnięcia nie

stanowił art. 417¹ k.c. Powód ani w treści zarzutu skargi kasacyjnej, ani w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie sprecyzował konkretnych jednostek redakcyjnych art. 417¹ k.c. i art. 154 p.p.s.a. które naruszył Sąd drugiej instancji i w stosunku do których - w jego ocenie - istnieje potrzeba ich wykładni. Także powyższe uchybienie sprzeciwiało się uznaniu, że istniała przyczyna określona w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. uzasadniająca przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Nie zachodzi także nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). Na wniosek Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1, art. 398²¹ k.p.c., art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturze Generalnej Skarbu Państwa (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1150 ze zm.) oraz przepisów § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 ust. 2 i § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461).